

Auväärt vaimulikud! Head Kirikukogu liikmed! Vennad ja õed Kristuses!

Me elame ülestõusmise rõõmuajas, suures pühapäevas, nagu kirikuisa Tertullianus nimetas perioodi ülestõusmispühadest nelipühadeni. See on aeg, mil meie meeli ja kujutlust toidavad lood ülestõusnud Kristuse ilmumistest oma jüngritele, Tema väe ja Vaimu kogemisest, mis muudab kõik uueks, äratas kõik uuele elule nagu kevadine päike tärkava looduse. Tänapäevase evangeeliumiteksti sündmused leiavad aset esimese ülestõusmispüha õhtul. Ja ma toon meie jaoks esile kolm olulist andi, mida ülestõusnu endaga kaasa toob – õigupoolest on need kolm omamoodi dunaamilised protsessid, millele Tema ilmumine, Tema kohalolek aluse panevad.

Esiteks, ülestõusnud Jeesus kingib omadele rahu, mille Ta oma surma ja ülestõusmise läbi saavutas. Rahust räägitakse praegusel ajal nii palju, et meie kõrvad võivad selle sõna suhtes kurdistuda. Ei, siin pole juttu pelgalt poliitilisest rahust, majanduslikest kokkulepetest, vastastikku kasulikes tehingutest või diilidest. Seda rahu – sügavat, lepitavat, tervendavat rahu pakub mees, kes mõne päeva eest risti löödi. Need on Tema esimesed sõnad pärast seda: "Rahu olgu teile!" Mitte "Vaadake, ma olen elus!" või "Näete, ma ju ütlesin teile!", mitte ka "Kuidas teil läheb?" või "Miks te pelgate?", vaid just: "Rahu olgu teile."

Ta ei käsuta, ei veena, ei esita küsimusi. Ta seisab, haavad kätes ja küljes, ja ütleb: "Rahu!" Just selles hetkes, kus rahutus on kõige suurem ja usk kõige väiksem. Juht, kes tuleb rahuga, mitte võimuga, mitte relvadega, mitte poliitiliste diilidega, vaid rahuga – see on midagi, mida meie maailm vajab samamoodi, nagu loodus vajab kevadel õidepuhkemiseks päikesevalgust ja -soojust.

Kuigi meie ühikonnas on plahvatuslikult kasvanud ohutunnetus ja tänapäevase kõneleme kiriku kriisivalmidusest, ei tohi me unustada, et Kristuse kiriku ülesanne on valmistuda mitte sõjaks, vaid rahuks, me oleme kutsutud selles rahutus maailmas mitte sõjasõnumite, vaid rahusõnumi kuulutajad ja kandjad. Kui tahes segased, ebakindlad ja heitlikud ja poleks ajad ja olud meie ümber, Kristus on üles tõusnud ja elab! Temale on antud kõik meelevald taevast ja maa peal ning Ta on töötanud olla igapäev meie juures ajastu otsani. Koos Kristusega võime julgelt ja rahulikult tulevikku astuda, sest Tema ei jäta omaid kunagi üksi ja Tema on nimetanud õndsaks rahutegijaid siin maailmas.

Teiseks, Kristus tuleb oma jüngrite juurde, et neid läkitada: "Nõnda, nagu Isa on läkitanud minu, nõnda saadan ka mina teid." Kristuse kiriku ülesanne ei ole jääda lukus uste taha või kindlustatud müüride varju, kindlustada oma püsijäämist või toimetulekut. Kiriku ülesanne on minna maailma ning kuulutada Sõnas ja teos Jumala Kuningriigi saabumist, mis Kristuse elus ja õpetuses, eriti aga Tema surmas ja ülestõusmises on saanud alguse, ent ootab veel oma lõplikku avalikukssaamist. Kristus läkitab meid ja selleks usaldab Ta meile ka konkreetsed ülesanded annab nendeks vajalikud armuannid.

Tänapäeval Kirikukogul tahame eriliselt tunnustada oma vaimulikke isasid piiskop emeeritus Tiit Salumäed ja piiskop emeeritus Joel Luhametsa, kes kümme aastat tagasi, jüripäeval 2015 Tallinna Toomkirikus

piiskoppideks pühitseti. Kümme aastat on nad ustavalt teeninud meie Kirikut, olles ülevaataja ja ülemkarjase ametis, näidanud teed, toitnud Jumala rahvast Sõna ja sakramentidega, olnud vaimulikele karjaseiks ning esindanud kirikut avalikkuses ja oikumeenilistes ning rahvusvahelistes suhetes.

Kuid piiskoppide Tiidu ja Joeli teenimine ei alanud kümme aastat tagasi, vaid palju varem: piiskop Tiit ordineeriti õpetajaks 5. oktoobril 1975 ja piiskop Joel 6. septembril 1978. See oli sügav nõukogude aeg, kui kirikul Eestimaal ja Nõukogude Liidus ei tundunud olevat mingit lootust või perspektiivi. Need mehed asusid aga Kristuse kirikus tööle, sest ülestõusnud Issand ise kutsus ja läkitas neid. Nad on pühendanud oma parimad päevad ja aastad, oma elu selleks, et olla Kristuse saadikud, kes on seesama eile ja täna ja igavesti. Me tahame teile, head vennad ja aulised piiskopid, öelda kogu meie kiriku nimel südamest tänu ja ülistada Issandat selle eest, et Ta teid on läkitanud ja kõige eest, mida olete võinud Tema abiga korda saata.

Täna on Kirikukogu XXI koosseisu viimane istung. Osad teist osutuvad valituks ja jätkavad uues Kirikukogus, osad annavad teatepulga üle. Sedagi tööd oleme teinud sellepärast, et Kristus on meid läkitanud. Need aastad ei ole olnud meie rahvale ja kirikule kerged, koroonaviiruse leviku ajal on Kirikukogul tulnud koguneda virtuaalselt, mis on meie tööd paljuski komplitseerinud, ometigi oleme suutnud lisaks tavapärastele kiriku toimimiseks vajalikele otsustele teinud ka mitmed suundanäitavad ja ajaloolised otsused, neist kõige olulisemana vast piiskopkondade moodustamine ja uute piiskoppide valimine. Suur tänu selle koosmeele, toetuse ja Jumala usaldamise eest meie otsustes ja töös!

Ning viimaks nimetan tänasele evangeeliumitekstile mõeldes Püha Vaimu. Evangelist jutustab, et Jeesus puhus nende peale ja ütles: “Võtke vastu Püha Vaim!” Ta ei saada meid tööle, et me vaid omaenese tarkusele, kogemustele ja oskustele tuginedes pingutaksime, vaid annab meile oma Püha Vaimu, oma eluhingust, oma väge – kui meil vaid on taipu, alandlikkust ja julgust seda vastu võtta!

Osalesin üleeile Riias Lutheri kirikus, kus pühitseti Läti Ülemaailmse Luterliku Kiriku uus peapiiskop Kārlis Žols. Oma jutluses juhtis ta tähelepanu sellele, et kreeka keeles on kaks sõna, mis avavad kiriku olemust. Üks on *ekklesia*, mis tähistab kogudust, selle välist kuju, struktuuri ja terviklikkust, teine on *koinonia* – energia, jõud või vägi, mis toimib meie keskel ja meie sees, ühendades meid seesmiselt omavahel, luues lähedust, sõprust, vastastikust mõistmist ja jagamist. Peapiiskop Žols küsis, kas meie kui kiriku suurim vajadus praegusel ajal pole mitte uuendada ja elavdada seda *koinonia*’t meie keskel, mis oleks suurem ja üle meie eripäradest ja erisustest?

Ka meie kirik ja kirikukogu on viimastel aastatel omajagu tegelenud *ekklesia*, kiriku välise vormi ja struktuuri küsimustega. Oleme viinud lõpule õigusreformi, moodustanud piiskopkonnad, oleme loomas uusi struktuure nagu piiskopkondade sinodid ja noortekogu, ühtlustanud peajumalateenistuse korda. Minu soov, palve ja üleskutse on, et me võiksime oma kirikus ja ka uues Kirikukogu koosseisus tõepoolest enam keskenduda *koinoniale* – kõigele sellele, kuidas elavdada ja süvendada osadust, sõprust, vendlust, ühes hingamist, koos loomist, jagamist ja teenimist. Võtkem selleks vastu Püha Vaim, mida ülestõusnud Issand meile kingib, laskem sellel Vaimul end elustada, uuendada, juhtida, valgustada, pühitseda, sütitada ja soojendada. Selleks õnnistagu meid Kolmainus Jumal Isa, Poeg ja Püha Vaim! Aamen.